

Minulla on varaa (olla vittumainen)

© A. Sovijärvi, 2002, rev C

<http://apz.fi/kirjat/>

Olin jo jonkin aikaa harkinnut mitä ostaisin äidilleni syntymäpäivälahjaksi. Lopulliseksi ideaksi vahvistui lopulta kännykkä, jonka päätin käydä ostamassa nyt kun mitään muutakaan ei päivän ohjelmaan ollut merkittynä.

Astuin sisään liikkeeseen, jolloin jännitys otti minut valtaansa. Alipalkattu provisioiden eteen vaikka kätensä irti sahaava myyjä hyökkäsikin välittömästi kimppuuni.

- Morjesta, mitäs saisi olla?

Kysymys jähmetti minut paikoilleni. Todellisuus tuntui jotenkin epäselvältä hetken, herättäen myös sen toisen nukkuneen puolen minussa.

- Mä tota .. aattelin ostaa kännykän, vastasin ujosti.

Jotenkin tuntui, että olin kahden maailman puolivälissä. Toinen puolistani ei ollut samaa mieltä tilanteen käsittelytavasta ja aloittikin oman linjansa.

- Moi, mikäs on kallein kännykkä mitä teillä on?

Myyjä katsoi minua arvioivasti, kuin ajatellen 'mahtaako tuo vain yrittää varastaa noita käytettyjä tosta hyllystä jos käännän selkäni'.

Tuijottelin hiljaa lattiaan. Toisessa maailmassa kärsivällisyyteni alkoi pettää.

- No? tiukkasin jo hieman hermostuneeseen äänensävyyn.

- No tota, meillä olis tää kolme-viis-kymppi nyt tarjoukses.

Ja kuin kaikuna.

- No tota, meillä ois tää ysi-kaks-kymppi tietysti.

Jäin hetkeksi taas hämilleni tässä maailmassa, mitä nyt pitäisi sanoa. Siinä toisessa taas olin jo askeleen edellä.

- Näytä mulle, vastasin jo alkaen närkästyä myyjän viivyttelävään tyyliin.

Myyjä kääntyi, kävi tiskin kautta nyökäten suuntaani jolloin tiskillä ollut alkoi pitää minua silmällä kuin haukka. Uskoivat varmaan että yritin varastaa tai jotain, mutta enhän minä.

Tuijotin tiskin takana seisonutta suoraan silmiin. Helvetin pelle, yksikin väärä sana niin ostan koko tämän liikkeen ja annan tyypille kenkää henkilökohtaisesti.

Toinen myyjistä palasi viimein, nostaen pahvilaatikon pöydälle ja purkaen sen sisällön varovasti tiskille. Astelin lähemmäs. Hyvin haluttomasti hän näytti minulle pari perustoimintoa ja aloin tuntea että palvelu alkoi olla loppuillaan. Myyjä katsoi minua viestittäen pallon olleen minulla.

- No tota... ehkä mä otan ton, vastasin tuntien itseni hieman halvaksi, ostamassa halvinta puhelinta mitä paikassa oli.

- No okei, mä otan ton, vastasin ilmekään värähtämättä vihainen virne suupielessäni.

Myyjä kääri puhelimen takaisin muoveihin ja laittoi laatikkoon, alkaen sitten näpytellä kassaa. Käänsin laatikkoa pöydällä katsoakseni mitä siinä luki.

- Hei! Hei! Rahat ensin, älähti myyjä.

Vetäisin nopeasti käteni pois säikähtäen.

Pysähdyin kuin paikalleni jäätyen. MITÄ?! Tunsin raivon alkavan palaa jossain sisälläni.

- Kuules kaveri, väität sä mua varkaaksi? sanoin korottaen ääntäni loppua kohti.

- Emmä mut ku te nuore...

- SIIS VITTU! Mä tulen ostamaan puhelinta ja sä alat sanoa mua varkaaksi? Voi vittu mikä sun ongelmas oikein on?

Takahuoneesta tuli paikalle joku uusi tyyppi paikalle.

- Mitäs täällä nyt on?

- No toi rupee vihjaileen mua varkaaksi kun yritän tässä ostaa puhelinta, onks tää nyt sun mielest sitä vitun hyvää asiakaspalveluu ku toi saatana rupee vittuilee heti päin naamaa? Häh? raivosin.

Takahuoneesta tullut vilkaisi myyjää.

- Pitäs vetää tää firma oikeutee, kirjottaa yleisönosastolle ja varottaa viel netiskii ettei tänne tarvi tulla! jatkoin täydeltä laidalta.

Syntyi piinaava hiljaisuus, jonka myyjä yllätyksekseni rikkoi sanomalla hinnan.

Palasin takaisin säikähdyksestäni ja kaivelin kiltisti muutaman setelin pöydälle. Myyjä nappasi setelit ja sulloi ne kassakoneeseen jääden odottamaan kuittia.

Vihasta tuhisten kaivoin taskustani parin sentin nipun viissatasia ja lätkäisin niistä päällimmäisen tiskiini. Kukaan ei sanonut mitään, kassalla ollut korjasi setelin talteen.

- Kuule kaveri, sä luulet voivas olla tollane ylimielinen paska, mutta tajuu et täs elämäs mulla on varaa olla nii vittumaine ku mä haluan, ja mä en kuuntele tollasta paskaa keneltäkään!

Nöyrästi hän antoi vaihtorahat kouraani.

Nostin puhelimen laatikon pöydältä.

- Oisko sulla kassia? kysyin varovasti, myyjän katsoessa harmistuneen näköisenä kaivellen pussia tiskin alta.

- Aattelitko sä vielä istua siinä peukku perseessä vai antaa mulle kassin, vai mihin sä luulet että mä tän puhelimen työnän? heitin ilkeällä virneellä myyjän alistettuna kaivaessa pussin esille.

Laitoin puhelimen säkkiin ja lähdin ovea kohti.

- Kiitti-moi, huikkasin selvästi vapautuneena päästessäni kaupasta ulos.

- Ei vittu mitä menoa, mutisin puoliääneen potkaistessani melkein oven hajalle.

Hitto kun rakastan kännykkäliikkeitä.